

Egy sokkoló örömhír (nem csak) házásoknak

avagy

Ki is az én hozzám illő segítőtársam?

Suhai György

2015.09.16.

Mindenki egy hozzá illő segítőtársról álmodik. Mindenki ezt keresi. Ez egy olyan mélyen gyökerező vágy az emberben, amit maga Isten helyezett belénk, amikor Ádámnak az Éden kertjében azt az ígéretet adta, hogy "szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt" (1 Móz 2:18). Így teremtette meg Évát Ádám segítőtársaként. Éva vállán óriási felelősség volt: a férjét kellett volna segítenie mind a hivatása betöltésében ("műveljétek és őrizzétek a kertet"), mind a bűn, kísértés elleni harcban ("a jó és gonosz tudásának fájáról nem ehettek"). Mint tudjuk, Éva csúfos kudarcot vallott küldetése betöltésében, nem volt képes Ádám segítőtársává lenni. Ádámnak egy még az Évánál is jobb, tökéletesebb (még inkább hozzá illő) segítőtársra volt szüksége. A bűneset óta minden ember kivétel nélkül ezután a jobb, tökéletesebb segítőtárs után vágyakozik. A párkapcsolataink és a házasságunk során átélt kudarcok újra és újra felvetik bennünk a kérdést, hogy vajon ki az én "hozzám illő" segítőtársam. Egyáltalán létezik egy ilyen személy? Merhetek vágyani arra, hogy a hozzám illő segítőtárs utáni vágyam még e földi életben beteljesüljön?

A Zsidókhöz írt levél szerzője megdöbbentő választ ad ezekre a kérdésre: a "hozzánk illő" segítőtárs nem más, mint Jézus Krisztus! A Zsid 7:26-ban ugyanis azt olvassuk Jézusról, hogy "ilyen főpap **illetett hozzánk**: szent, ártatlan, tiszta, bűnösöktől elkülönített", mely egy talán nem is olyan árnyalt ÓSZ-i utalás Isten Ádámnak tett fenti ígéretére. A Zsidókhöz írt levél írója szerint Jézus az, aki pontosan olyan, azaz hozzánk, bűnösökhöz illő, akire nekünk szükségünk van, aki valóban képes segíteni nekünk és rajtunk mind a bűnnel szembeni harcban, mind a hivatásunk megtalálásában és betöltésében. A Zsid 2:17 és 4:15-16 szerint Jézus *mindenben hozzánk hasonlóvá* (azaz valóban hozzánk illővé) *lett*, kivéve a bűnt; egy olyan társ, aki képes valóban együttérezni velünk (teljesen megért minket) és aki Isten mennyei tróntermében szüntelenül esedezik értünk, hogy bátran, bizalommal járulhassunk a kegyelem királyi trónjához, hogy ott "idejében jövő segítséget" találjunk (4:16). Jézus a hozzánk illő Segítőtárs.¹ Ez egy sokkoló örömhír! Mert ebből az következik, hogy egyetlen "Éva", egyetlen nő sem tud úgy segíteni a mi segítségre szorultságunkban, mint Jézus. Senki nem tud úgy segíteni nekünk a bálványimádásunk leleplezésében, a bálványainkkal folytatott küzdelmünkben és a bálványimádságból való szabadulásunkban, mint Jézus! Senki, egyetlen ember sem tud olyan "hozzánk illő", minket tökéletesen kiegészítő társunkká lenni, mint Jézus! Nekünk végső soron nem egy tökéletes nőre/társra van igazán szükségünk, hanem Jézusra!

Ne ess kétségbe tehát, ha a feleséged "cserben hagy", amikor a legnagyobb szükséged lenne rá. Ne keseredj el, ha azt érzed, hogy a társad nem tud neked segíteni, ha nem tud úgy igazán megérteni, ha

¹ Az ÓSZ-i zsidó néptől sem volt idegen ez a gondolat. Istent többször is Izrael "segítőjének" nevezi a Szentírás (עֲזָרָה *ézer*, ugyanaz a kifejezés, amit Évára használ a Szentíró, vö. 1 Móz 49:25; 2 Móz 18:4; Zsolt 30:10; 33:20; 54:4; 70:5; 115:9-11; 118:7; 146:5 stb.). Isten Izrael "Férje" volt (Ézs 54:5; Jer 31:32; Hós 2:7, 16), akihez ugyanúgy kellett "ragaszkodnia" (דָּבַק *dávák*) Izraelnek (5 Móz 10:20), mint ahogy a férfinak a feleségéhez (1 Móz 2:24).

nem olyan, mint akit elképzeltél vagy akiről álmodtál vagy akire szükséged lenne, azaz ha nem igazán érzed "hozzád illőnek". Ez pontosan azért van, hogy a te elégedetlenséged odahajtsa Jézushoz. A tökéletlen, kevésbé hozzád illő társad Isten jó tervének egy fontos része a te életedre nézve. Adj hálát érte! És adj hálát azért, hogy nem kaptál egy tökéletesen hozzád illő, téged tökéletesen kiegészítő és megelégtető társat, aki lehet, hogy épp ennél fogva fordított volna már el rég Jézustól.

Belegondoltál már abba, hogy Isten talán éppen azért ítélte meg (azért teszi nehezzé) a házasságot (a férfi-nő kapcsolatot) a bűneset után, hogy a Tőle elszakadt bűnös ember ne hogy tökéletes boldogságot (*salom*-ot) találjon a házasságban, párkapcsolatban, Istentől függetlenül? Isten azt akarja, hogy mi a Vele való kiteljesedett szeretetkapcsolatban találjuk meg ezt az igazi boldogságot, ne egy másik bűnös ember karjaiban. E cél elérésében segít nekünk egy tökéletlen, nem teljesen hozzánk illő emberi segítőtárs (is), ami, még egyszer mondom, Isten *jó ajándéka*.

Nagyon óvatosnak kell lennünk tehát, hogy ne hogy figyelmen kívül hagyjuk a bűnesetet, amikor Isten "hozzánk illő" segítőtársra vonatkozó ígését próbáljuk a saját életünkre vonatkoztatni. A bűneset előtti világban ez a kifejezés valóban egyenértékű lehetett azzal, hogy "tökéletes, hozzám hasonló, engem maximálisan kiegészítő és megelégtető", hisz Ádám és Éva maguk is tökéletesek voltak és tökéletes szeretetkapcsolatban éltek egymással és Istennel. Ám a bűneset következtében megszűnt ez a tökéletesség és így az a társ, aki eredetileg "hozzám illő" lett volna, tökéletlenné vált, azaz nem képes többé a maga eredeti értelmében "hozzám illő" lenni. Arról nem is beszélve, hogy én magam sem vagyok többé tökéletes. Alapból nem is lehetünk tehát egymáshoz illőek! Továbbra is összetartozunk, de *nem vagyunk többé egymáshoz illőek*.

Ez olyan, mintha egy gyönyörű almát kettévágnánk, majd miután a két fél alaposan bebarnott és összefonnyadt, megpróbálnánk újra összetilleszteni őket. Többé már nem illenének össze, amik eredetileg összetartoztak. Ugyanilyen hatással van a bűn Isten eredeti teremtési rendjére. Enyhén szólva is naív dolog a bűneset után "hozzánk illő" segítőtársról (két tökéletesen ép félalmáról) beszélni. A kijózanító valóság ugyan is az, hogy nincs többé két egymáshoz illő ember! A "hozzánk illő" segítőtárs csupán egy ábránd egy mítosz e jelen, bűneset utáni világban, amit sürgősen el kell felejtünk.

Vagy mégsem?

Jézusban Isten valami újat kezdett, elkezdte helyreállítani mindazt, amit a bűn megromtott. Jézus eljövételével a mítosz újra valósággá válik! De nem úgy, ahogy mi gondoljuk vagy ahogy vártuk volna. Mert nem az történik, hogy amikor megtérünk Jézushoz, kapunk Istentől egy tökéletesen hozzánk illő nőt/társat (sok keresztyén erről álmodozik, egy ilyen ábrándot kerget, melynek vége nem is lehet más, mint a kiábrándulás), hanem az, hogy *Jézusban kapjuk meg ezt a tökéletesen "hozzánk illő" Segítőtársat*, azaz Őbenne kapunk meg mindent, amire nekünk egy segítőtársban valaha is szükségünk lehet (ld. Rm 8:32)! Jézus az, akire a szívünk vágyik és akire mindig is szükségünk volt. És ha Istennek ezt az Ajándékát hittel megragadjuk és így átéljük a tökéletes megelégtettséget (*salom*-ot) Jézus Krisztussal, akkor a mi "tökéletlen" társunk is egy egészen új megvilágításba fog kerülni. Akkor már nem az életem értelmeként, kiteljesítőjeként és végső megelégtetőjeként fogok a társamra tekinteni, állandó frusztrációval, elégedetlenséggel és csalódottsággal a szívemben, hanem elkezdem őt azzal a szeretettel szeretni (és odaszeretni Jézushoz), amellyel én is már megelégtettem Jézusban, az én "hozzám illő" Segítőtársamban (aki a társam Segítőtársa is egyben). Ez egy

döbbenetes igazság, ami mindent megváltoztathat még a legreménytelenebbnek tűnő házasságban vagy párkapcsolatban is.

Ezért mondhatja Jézus azt, hogy a mennyben, még pontosabban az új földön nem lesz házasság (Mt 22:30; Mk 12:25), hiszen Jézus lesz a mi örök Társunk, Hitvesünk. A Vele való kiteljesedett szerelmi kapcsolat extatikus öröme messze felülmúlja majd mindazt az örömet, amit a jelenlegi tökéletlen, kevésbé hozzánk illő társunkkal való kapcsolatból valaha is nyerhetünk (ki többet, ki kevesebbet). A földi házasság mindig is csupán előíze volt a Jézussal való örök "házasságunknak" (mint egy filmelőzetes), amire teremtettünk.² De ez még nem minden.

Nem csak azt teszi Isten, hogy Jézusban megadja nekünk a tökéletesen hozzánk illő Segítőtársat (ez az almának csak az egyik fele), hiszen jelen bűnös, tökéletlen állapotunkban nem is igazán tudnánk (tudjuk) Őt értékelni úgy, ahogy kellene (talán ezért nem hoz extázisba ez az üzenet sem), hanem *minket is tökéletessé, Jézushoz illővé tesz* (Ef 5:25-27)! Ez egy folyamat, amely az újjászületésünkkel kezdődik és Jézus második eljövételével, az ég és a föld újjáteremtésével, a mi dicsőséges, gyönyörű, új testben történő feltámadásunkkal fog kiteljesedni. Így válunk örökre eggyé a mi szerelmes Hitvesünkkel a Bárány menyegzőjén, az új Jeruzsálemben (Jel 19:7). Az Édenkertből város lesz, a házasságból a Szentháromság Istennel kiteljesedett örökké tartó szeretetközösség. Így lesz újra éppé az alma, így teljesül be Isten ősi ígérete: "szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt".

"Mert ahogyan az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz feleségül, aki fölépít téged, és ahogyan a vőlegény örül a menyasszonyának, úgy fog örülni neked Istened." (Ézs 62:5)

² Erre utalhat Pál apostol is, amikor a házasságra vonatkozó intelmei végén azt a megdöbbentő kijelentést teszi, hogy *"elhagyja az ember atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté. Felettébb nagy titok ez, de én a Krisztusról és az egyházzal szólok."* (Ef 5:31-32).